

Про маленьку мавпу

Наталя Забіла

В зоологічному садку
у тісній і холодній клітці
маленька мавпа спить в кутку,
і їй таке щось гарне сниться...
Холодний вітер лист зриває,
і дощ зажурно й нудно плаче,
а серце рветься до теплого краю,
якого мавпа зроду не бачила.

Та їй колись розповідала мати,
що там ніколи не буває холодно,
там завжди сонце, мов птах крилатий,
на землю кида проміння - золото...
Там ходять на волі слони й жирафи,
і мавпи лазять по довгих ліанах...
Ота країна, далека Африка,
усе вбачається в снах туманних.

От якось стих у місті гомін,
лише трамвай десь дзенькав чітко,
і люди всі пішли додому, —
А сторож забув замкнути клітку.
Хвилина — й мавпа вже не журиться,
стрибає з дуба на ялину!
А там, біля воріт на вулиці
спинивсь автобус в ту хвилину.
Ще мить — сяйнули фари блиском,
сирена заспівала голосно...
Й ніхто не бачив в синім присмерку,
що мавпа їде на автобусі!

Десь аж за парком вилізла
і пострибала від міста пріч...
Аж поки її, голодну й знесилену,
на аеродромі приспала ніч.
Прокинулась, протерла очі —
Що за диковина така!

Вона й не помітила в темряві ночі,
що спала вона на крилі літака.

Навколо вітер!.. Назустріч вітер!..
Літак у сині стежку креслить.
— На південь, південь, де сонце й квіти! —
Кричить маленька мавпа весело.
І от спустивсь літак додолу.
І сонце світить, і небо синє...
І проказала мавпа в голос:
— Ні, і тут ще буває зимно,
а теплий край аж за морем буряним!

Пливе у синім морі човен.
Вітрило надимає вітер.
А хвилі ходять невгамовно,
неначе хочуть все розбити.
От розгулявся шторм у морі,
сердитий вітер зло регоче,
здіймає хвилі, наче гори,
і білий парус рве на клоччя.
Ще налетів нестримним шквалом —
І полетіла в море щогла!..
І вітром снасті розірвало,
і хвилями розбило човна...
Пливе розбита щогла по хвилях,
то виринає, то знов заллята...
Маленька мавпа за щось вчепилась,
і так не хочеться потопати!..

Коли це бачить — високо в небі
журавлі летять кудись у синь.
— Журавлі, журавлі! Опустіться до мене! —
Зойкнула мавпа з останніх сил.
Журавлі почули й униз спустились.
Схопила мавпу їх дружня зграя
і понесла її на дужих крилах
далеко - далеко, до теплого краю!
А в тім краю омріянім, дальнім
стоять стрункі й високі пальми,
і мавпи лазять по ліанах.

А сонце гріє узимку й влітку,
на землю кидає сяйво - золото...
Радіє мавпа й не згадує клітку,
де їй було колись сумно й холодно!